

Sjef Wanders

Onze man in Wallonië

Couleurs canadiennes

Op een herfstige, regenachtige namiddag krijg ik een curieus telefoontje. De lijn kraakt en valt af en toe weg. In onvervalst plat Waals verzoekt een meisjesstem mij of ik haar wil ontmoeten. Ze heeft hulp nodig bij de verkoop van het eigendom van haar vader. In wanhopige drift vertelt ze dat haar vader is 'opgenomen' en dat zij de verkoop voor hem moet afhandelen. Zelfs door de onduidelijke verbinding heen schijnt aan de andere kant van de lijn een kind zich aan mij vast te klampen als ware ik de laatste strohalm in haar bestaan. Ze vraagt me meermaals om hulp, en haar paniekerige, onvolwassen noodkreet krijgt vat op mijn compassie. Hoe oud zou ze zijn? Waarom zadelt die vader zijn kind met die verkoop op? Waarom regelt die moeder dat niet? Allerlei vragen schieten door mijn hoofd, maar het gesprek is nog broos en mijn vragen naar familieomstandigheden wimpelt ze kordaat af. Allengs geeft ze een meer zakelijke draai aan het gesprek en ik pas mijn vragen aan. "Hoe ben je bij ons kantoor terechtgekomen?" probeer ik. Ze zegt dat de notaris van haar vader wiens naam ze niet wil geven, haar naar ons heeft doorverwezen. "Wat voor soort woning heeft uw vader te koop en waar ligt het goed?" vraag ik. "Het is niet groot en eigenlijk is er niets. U verkoopt toch huizen in de Ardennen?" vraagt ze, in de hoop daarmee afdoende informatie te hebben gegeven. Zij voert de regie en welke vraag ik ook aan haar stel, haar antwoorden blijven vaag, ontwijkend, nietszeggend.

Ofschoon ik nog niets weet, besluit ik in te gaan op haar verzoek om haar de volgende ochtend te ontmoeten. Ze spelt het adres van de plek waar we afspreken. Dat is alles. Haar naam en haar telefoonnummer geeft ze niet.

In een derderangs cafeetje ergens in een grijze achterafstraat van Luik zit mijn 'date'. Een kleurloos schichtje met wat piercings en een paar zelf aangebrachte tatoeages op de binnenkant van haar polsen. Ze biedt me koffie aan. Gelige ogen, puilend uit een vaal kopje volgen achterdochtig en nauwlettend mijn bewegingen.

Plotseling tovert ze een map tevoorschijn en trekt er een stapeltje A4'tjes uit die ze me laat lezen. Sprakeloos wacht ze tot ik uitgelezen ben. Als ik haar de papieren teruggeef en ze ziet dat ik mijn mond open om wat te willen zeggen, legt ze de wijsvinger van haar ene hand op haar gesloten lippen en slaat met haar andere hand een paar keer zachtjes op haar borst om me te gebaren dat niet ik maar zij het woord gaat voeren.

Ze heet Maud en is amper eenentwintig jaar oud en hoewel ze door het leven getekend is, geef je haar nog geen veertien. Haar vader zit in de gevangenis van Lantin, 'opgenomen' omdat hij zijn vrouw heeft vermoord. "Een drankprobleem", licht ze toe. Ze is alleen, staat haar mannetje en is niet vatbaar voor enig medelijden.

Een notariële volmacht heeft Maud belast met de verkoop van een boshutje met een stuk grond aan het water dat ergens in het hart van de Ardennen moet liggen.

"U zorgt voor een koper en verder wil ik met u of met niemand anders iets te maken hebben. Beloof me dat u zich daaraan zult houden", zegt ze op dwingende toon.

Ik zeg toe haar privébesognes met rust te zul-

len laten en me niet verder met haar te bemoeien dan het zoeken van een koper. Wel moet ik weten of de boshut met vergunning is gebouwd en hoe de locatie eruit ziet om de vraagprijs die de notaris eraan heeft toegekend te kunnen staven aan mijn eigen waardebepaling. Ik stel Maud voor dat ik eerst naar de boshut rijd, vervolgens waar nodig mijn inlichtingen zal inwinnen en daarna de notaris wil ontmoeten. Maud vindt het goed, maar alleen als ik haar meeneem.

Ik reken de koffie af, bel naar kantoor om de secretaresse te vragen mijn agenda voor de rest van de dag af te blokken en rijd met Maud richting Houffalize.

We stoppen in een piepklein gehucht waar we de auto parkeren. De rest van de tocht gaat te voet. Dwars door ongerept bosgebied lopen we een karrenspoor af. De zon weerkaatst op het natte loof van de bomen en de herfstkleuren doen me denken aan de foto's uit een Lecturama-boek over Quebec dat vroeger bij ons thuis werd verslonden om weg te dromen in kleurrijke Canadese loofwouden vol elanden en bevers. Na ongeveer een kilometer komen we bij een kaalgeslagen plek aan de rivier. Verderop staat een piepklein houten hutje met een paar raampjes met gesloten luiken. Maud heeft gelijk: het is niet groot en eigenlijk is er niets en het ligt in de Ardennen. Maar toch. De plek is gewoon te mooi om waar te zijn en de blokhut lijkt in zijn oktoberentourage op een echte 'cabane canadienne'. Juist dat niets is groot en het kleine heeft alles.

Bij de overheidsinstanties doen we de onderzoek en later die middag zitten we bij de notaris van Maud om samen met hem de bemiddelingsovereenkomst voor de verkoop te tekenen. De notaris heeft de vraagprijs vast-

gesteld. Ik moet het voor Maud verkopen, voor een appel en een ei, maar Maud wil het zo. Met Eveline ga ik er later die week terug om de beschrijving en de foto's te maken. Als zij de plek ziet, heeft ze de advertentietekst meteen al in haar hoofd, niet gestoeld op een prentenboek, maar in overeenstemming met haar eigen overzeese ervaring. In de zaterdagkrant plaatsen we één advertentie, zonder vermelding van het adres. Alleen al op de zinsnede '...hier waant men zich in de wouden van Canada...' tellen we ruim veertig reacties. Mensen bieden direct, zonder te weten waar de blokhut ligt.

Omdat ongezien bieden vaak leidt tot problemen achteraf, besluiten we een schema op te stellen om de vele aanvragen voor bezichtiging te kunnen stroomlijnen. We moeten er een paar zaterdagen voor uittrekken. Om het uur plannen we groepjes van vier kijkers in met wie we afspreken op de parkeerplaats van het gehucht. Eveline en ik zullen beurtelings telkens met twee kandidaten het karrenspoor afdalen. Na de bezichtiging van het eerste groepje zullen we boven in het gehucht het volgende ophalen en zo verder.

De eerste kijkdag daalt Eveline met twee gegadigden het bospad af. Ik volg met twee anderen. De voorste loper die het de blokhut in beeld krijgt, pakt subiet pen en papier uit zijn rugzak en brengt meteen een schriftelijk bod uit. Terug in het gehucht bellen we alle andere afspraken die nog zouden volgen af.

Een paar dagen voor de ondertekening van de koopovereenkomst rijd ik naar de blokhut om van die afgelegen plek nog één keer te kunnen genieten. Als ik er bijna ben, zie ik Maud in de verte. Op de stek van haar vader, die ze goed kent uit haar eens zo gelukkige kinderjaren, zit ze op een omgehakte boom aan de rivier en gooit steentjes in het water. De zon schijnt in haar grijze gezicht en verblindt haar gelige, toegeknepen ogen. Van mijn welgemeende pogingen Maud uit haar misère te verlossen, moet ik afzien: dat heb ik haar beloofd. Maar zelfs de zon blijkt niet krachtig genoeg om het zwarte levenslot van Maud te kleuren.

Ik blijf op afstand. Als Maud me in het vizier krijgt, rent ze weg, de bossen in, de couleurs canadiennes opsnuivend. Ik zie haar grauwe bestaan wegebben, opgaand in de kleuren van het herfstloof, en loop terug naar mijn auto.

Tekst: Eveline Belderbos

Fotografie: Guy van Grinsven

